

Z týchto vývodov plynie, že odvolateľ napáda nimi tú časť skutkového zistenia disciplinárneho rozsudku I. stolice, ktorá je síce uvedená vo výroku, ale ktorá podľa obdoby § 27, č. 9, odst. 2 lit. a) tr. por. slúži len na označenie disciplinárneho činu k rozoznaniu. Sťažovateľ nevytýka teda rozsudku prestúpenie zákona, ktoré sa týka takého rozhodnutia disciplinárneho súdu, proti ktorému jedine môžu sa strany podľa §§ 79 a 95 advok. por. odvolať, to je proti výroku o osvobodení alebo o vine, treste a útratách disciplinárneho pokračovania (§ 94 adv. por.). Odvolanie je zákonom vylúčené a bolo preto odmietnuté.

Čís. 258 dis.

K suspendovaniu advokáta z výkonu advokácie podľa § 4 zák. čl. XXVIII:1887 sa nevyžaduje, aby bol obvinený advokát najprv vyslechnutý v disciplinárnom pokračovaní.

Výraz »suspenduje«, použitý v citovanom ustanovení, má smysel imperatívny.

(Rozh. zo dňa 5. decembra 1935, Ds III 113/35.)

Na jvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. Š. C., advokátovi v B., následkom odvolania podaného obvineným advokátom potvrdil usnesenie prvostupňového disciplinárneho súdu.

D ô v o d y:

Obvinený namieta predovšetkým, že napadnutým usnesením bol porušený § 79 zák. čl. XXXIV:1874, ktorý predpisuje, že disciplinárne pokračovanie ľze nariadiť vždy len po výsluchu obvineného, v dôsledku čoho ľze vraj i suspendovanie nariadiť len po výsluchu obvineného, ktorý síce v tomto prípade bol vyslechnutý, ale nie o celom predmete obžaloby.

Námietka je bezzákladná. Podmienky, za ktorých ľze vysloviť suspendovanie vykonávania advokácie, ustanovuje § 4 zák. čl. XXVIII:1887. V tomto § sa však nepredpisuje, že suspendovanie ľze vysloviť len po predbežnom výsluchu obvineného v disciplinárnom pokračovaní zrejme preto, pokiaľ výsluch obvineného bol už zpravidla prevedený v trestnom pokračovaní, ktoré je predpokladom pre výrok o suspendovaní. Neľze však ani hovoriť o porušení predpisu § 79 adv. por., pokiaľ tento neustanovuje podmienky pre suspendovanie, ale obsahuje predpisy o tom, kedy môže byť nariadené proti advokátovi disciplinárne pokračovanie, a vo znení § 4 zák. čl. XXIV:1907 nepripúšťa proti rozhodnutiu, nariaďujúcemu disciplinárne pokračovanie, osobitné odvolanie. Následkom toho neplynie ani z § 79 adv. por. nutnosť predbežného výsluchu advokáta pred suspendovaním z vykonávania advokácie.

Ďalej vytýka obvinený, že § 4 zák. čl. XXVIII:1887 nepredpisuje imperatívne, že advokát má byť suspendovaný, jestli sa stalo pravoplatným obžalovacie rozhodnutie pre taký zločin, na ktorý je ako vedľajší trest stanovená strata úradu. Ani táto námietka neobstojí, lebo výraz »suspenduje«, obsažený v § 4 zák. čl. XXVIII:1887, činí nepochybným

imperativny smysel tohoto predpisu (podobne Ds III 3/20). Neni tedy úkolom disciplinárneho súdu, aby pri rozhodovaní o suspendovaní z vykonávania advokácie skúmal, či obsah obvinenia zasluhuje suspendovanie obvineného, ale iba to, či sú dané podmienky pre suspendovanie z vykonávania advokácie, v tomto prípade v § 4, lit. b) zák. čl. XXVIII:1887 stanovené. To, že tam ustanovené podmienky sú v tejto veci dané, odvolateľ nebere ani v pochybnosť.

Čís. 259 dis.

Advokát, ustanovený súdom podľa § 41, odst. 3 tr. ř. za obhájce chudých, má stejné povinnosti jako obhájce ustanovený z úřední moci podle § 41, odst. 2 tr. ř.; je povinen uložené mu obhajování obstarati svědomitě a horlivě jako zastupování dobrovolně převzaté.

Kárná rada je povinna zakročiti proti obviněnému advokátu i pro takový čin, pro který mu soud uložil pořádkový trest; je povinna stíhati ho i pro porušení povinností, jímž jsou zasaženy zájmy stran (neadvokátů).

(Rozh. ze dne 9. prosince 1935, Ds I 32/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie částečně vyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 30. května 1932 a dalších, jimiž byl obviněný uznán vinným kárným přechinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, obviněného z části obvinění zprostil, částečně však odvolání zamítl.

Z d ů v o d ů:

Kárný nález, odsuzující obviněného pro opominutí spáchané dne 15. listopadu 1929, musel zůstatí v platnosti, ježto tvrzení obviněného, jímž se hájil jak v písemném vyjádření, tak i při ústním jednání, a podle něhož obžalovaný J. F. mu dne 15. listopadu 1929 oznámil, že si zřídil jiného obhájce, a to placeného, a že mu říkal, aby nechodil k líčení, ukázalo se býti nesprávným, jak z výpovědi J. F., slyšeného jako svědka, zcela jasně najevo vychází. Označuje svědek uvedené tvrzení obviněného za omyl. Tím padají i další vývody odvolání, že F. přiměl obviněného úmyslně k nedostavení se k hlavnímu přelíčení, aby tím přivodil průtah a tak získal čas k náhradě škody. Poukaz odvolání, že nešlo o zastupování obligatorní před porotou, neobstojí; neboť obviněný, byv soudem podle § 41, odst. 3 tr. ř. ustanoven obhájcem chudých, měl stejnou povinnost jako obhájce ustanovený z moci úřední podle § 41, odst. 2 tr. ř. Citované místo zákona stanoví jen různé podmínky pro ustanovení zmíněných obhájců. Nutno pak přisvědčiti názoru kárné rady, že obviněný jako obhájce chudých byl povinen jemu uložené obhajování obstarati svědomitě a horlivě jako zastupování dobrovolně převzaté (§ 9 adv. ř.) a že obviněný tím, že se k hlavnímu přelíčení dne 15. listopadu 1929 nedostavil, porušil povinnosti povolání a nemůže obviněného zbaviti viny poukaz na to, že podle jeho názoru měl ho soud, když se k hlavnímu přelíčení nedostavil, telefonicky vyzvati. — — — —